

Reis naar Emmaüs

Lieve kleinkinderen,

Omie en ik zijn samen in een supermarkt om onze wekelijkse boodschappen te doen. Zegt omie tegen mij: 'Eelke, pak jij even dat pakje aspergesaus? Jij staat er vlak bij.'

Hoe ik ook kijk tussen al die pakjes met sauzen, ik zie niet welke omie bedoelt. Omie komt naast mij staan en pakt gewoon dat pakje uit het schap en zegt: 'Jij bent ziende blind.'

Waarop ik zeg: 'Ja en horende doof.'

Omie, die graag het laatste woord heeft, zegt dan: 'Met jou is het net als met dat oude mannetje, dat naar zijn bril zocht terwijl hij die bril op zijn neus had staan.'

'Dat ben ik volkomen met je eens,' is mijn antwoord.

Hoofdstuk 99 - Reis naar Emmaüs - Lucas 24 : 13 – 35

In de vroege ochtend van diezelfde dag waren twee leerlingen van Jezus op reis gegaan, het noorden in, naar het dorp Emmaüs, dat wel vier uur lopen van Jeruzalem lag.

Zij behoorden bij de leerlingen die niet altijd bij Jezus waren. Maar ze hadden wel gehoord wat de vrouwen over Jezus verteld hadden en ook dat Johannes en Petrus het graf leeg hadden aangetroffen. Dat de Here Jezus was opgestaan uit de dood en dat om die reden het graf leeg was, nee dat konden ze niet geloven. Als deze twee mannen nog hoop hadden gehad dat hun Meester leefde dan waren ze wel in Jeruzalem gebleven. Maar hun werk wachtte en ze moesten nodig weer naar huis. Misschien was dat ook maar het beste. Zo snel mogelijk vergeten, wat ze de laatste dagen in Jeruzalem meegemaakt hadden....

Het was stil op de weg. Ze kwamen weinig mensen tegen. Druk praatten ze samen over wat ze de laatste week meegemaakt hadden. Nog maar een week geleden had Jezus zijn 'Koninklijke' intocht gehouden in Jeruzalem en nu was alles, ja alles voorbij. Zij waren er zo van overtuigd geweest dat op dit Paasfeest het koningschap van Jezus zou aanvangen, maar nu was het wel duidelijk: ze hadden zich gruwelijk vergist! De Christus, de Messiaskoning kon niet hangen aan het kruis, sterven en begraven worden. Maar, een gewone rabbi was Jezus niet geweest en al helemaal geen verleider zoals de overpriesters zeiden! Nog nooit eerder had een mens zulke grote wonderen gedaan. Nog nooit eerder had een leraar in Israël zulke woorden gesproken. Een groot profeet was hij geweest,

Jezus had eens op het Tempelplein gezegd: *‘van voordat Abraham er was, ben ik er....’* Maar nu bleek dat hij gewoon niet meer was dan een gewoon mens die gestorven was in de bloei van zijn leven.

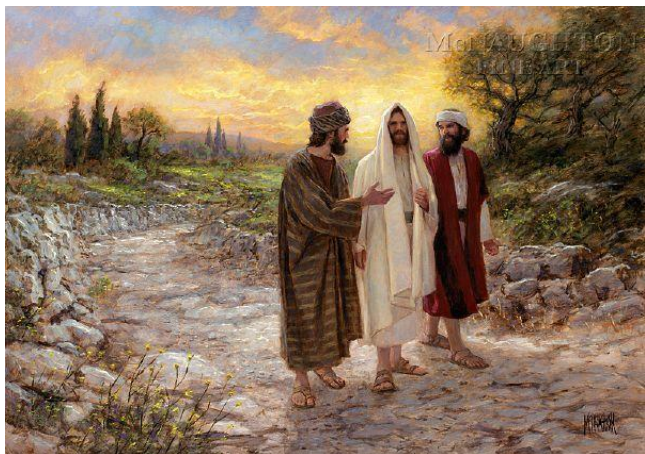
Zelfs nu, na zijn wrede dood, vond zijn lichaam nog geen rust: het graf was leeg en niemand wist wat er met zijn lichaam gebeurd was.

Vrouwen geloofden dat Jezus was opgestaan uit de dood! Maar kon je zulke ‘vrouwenverhalen’ geloven? Als nu nog één van zijn elf discipelen dit vertelde? Maar vrouwen.....

Plotseling waren er voetstappen naast hen en een reiziger liep met hen mee. Zo druk waren ze aan het praten, deze beide mannen, over alles wat ze meegemaakt hadden, dat ze hem niet eens aan hadden horen komen.

Verschrikt hielden ze zich stil en zeiden niets meer. Normaal gesproken waren ze blij geweest met gezelschap op die lange weg naar huis, maar nu waren ze liever samen gebleven.

Hun verdriet was te groot, dat ze zomaar een ander daar deelgenoot van konden maken. En over gewone dingen praten, dat lukte nu niet.

Ineens vroeg de vreemdeling: ‘Waar praatten jullie toch zo druk over?’

De beide mannen bleven staan. Ze wisten eerst niet wat te zeggen. Begreep deze vreemdeling het dan niet, kon hij niet aan hun gezichten zien hoe bedroefd ze waren?

Eén van de beide mannen, Kleopas heette hij, antwoordde: ‘U komt hier zeker niet uit de buurt? Weet u niet, wat er de afgelopen dagen in Jeruzalem is gebeurd?’

De onbekende keek hen vriendelijk aan en vroeg: ‘Wat dan?’

Zijn stem klonk zo vertrouwd dat plotseling alle angst van de beide mannen afviel en heel ernstig zeiden ze: ‘We spraken over Jezus, de rabbi van Nazareth, een groot profeet voor God en voor de mensen. Hij was machtig in woord en daad, maar de leiders van ons volk hebben hem overgeleverd om gekruisigd te worden. Maar wij dachten dat hij de Messias was, die Israël zou verlossen uit de macht van zijn vijanden. Maar nu is het al de derde dag dat hij begraven is.

Vandaag hebben een paar vrouwen uit onze groep ons erg in de war gebracht. Ze zijn vanmorgen heel vroeg naar het graf gegaan. Toen hebben ze ontdekt dat het lichaam van Jezus er niet lag. Dat kwamen ze ons vertellen. Ze zeiden dat ze zelfs engelen gezien hadden die hun vertelden dat Jezus leeft. Sommigen van

ons zijn toen ook bij het graf gaan kijken. Alles was precies zoals de vrouwen gezegd hadden. Maar Jezus hebben ze niet gezien!’

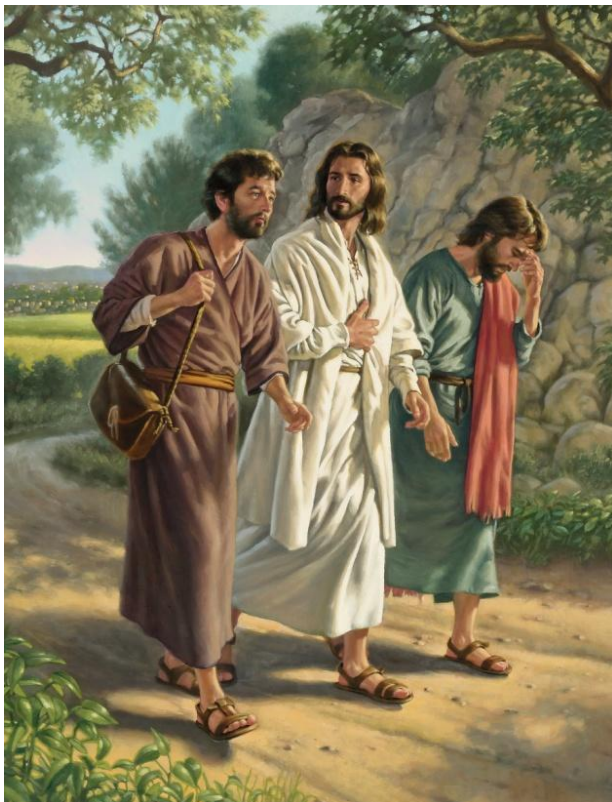
Gespannen keken ze naar de vreemdeling. Wat zou hij zeggen? Wist hij nu echt waar niets van wat er zich de laatste dagen in Jeruzalem afgespeeld had? De onbekende vreemdeling zei streng: ‘Wat zijn jullie toch dom! Jullie begrijpen het nog steeds niet! Waarom geloven jullie niet wat de profeten gezegd hebben? Jullie wisten toch dat de Messias eerst moest lijden voordat hij Koning kon worden?’

Kleopas en zijn vriend stonden sprakeloos. Wist deze vreemdeling *wel* wat er in Jeruzalem was gebeurd? En geloofde deze vreemdeling *wel* dat Jezus opgestaan was uit de dood!

Toen hoorden ze de vreemdeling zeggen: ‘Kom, laten we verder gaan, dan zal ik jullie alles uitleggen.’

Ze knikten blij van ja en liepen naast hem verder, elk aan een kant van hem.

Toen begon deze vreemdeling te vertellen over de Schriften, de oude boeken van Mozes. Het was net alsof ze hem al heel lang kenden.

Hij vertelde dat Mozes in de woestijn aan het volk de Wet des Heren bekend had gemaakt, maar dat geen mens zich ooit helemaal aan die geboden van God kon houden. Altijd maar weer deden de kinderen van Adam verkeerde dingen. Nooit kon er ook maar één iemand zich volledig houden aan Gods wet.

Dat zou pas Eén persoon kunnen die niet alleen mens, maar tegelijk ook God was.

En dat was Jezus, de Immanuël waar de profeten van gesproken hadden. De Messias, een mens was hij, net zoals zichzelf. Hij kon lijden en sterven, maar omdat hij ook God was kon geen graf en geen dood hem tegenhouden....

Zij dachten dat de Messias niet kon sterven, maar hadden ze dan nooit in het boek van de profeet Jesaja gelezen: ‘als een lam werd hij naar de slachtbank geleid?’

Niet om zijn eigen zonden had hij de dood verdiend, maar hij moest sterven om de zonden van zijn volk.

Mozes had tegen zijn volk gezegd dat ze God offers moesten brengen. Eeuwen lang waren als boetedoening offerdieren geslacht. Maar kon het bloed van koeien en schapen ooit de zonden van de mensen, de verkeerde dingen die ze steeds maar weer deden, wegnemen? Hadden zij nog nooit de gedachte gehad dat er één keer ander bloed zou moeten vloeien dan het bloed van dieren?

Dat was nu gebeurd, op Golgotha. *Door het bloed van Jezus, Gods eigen Zoon, dat daar vergoten werd, vergeeft God alle mensen die in Jezus geloven en om vergeving vragen, alle verkeerde dingen die ze in hun hele leven gedaan hebben....*

Het was waar dat Jezus moest lijden en sterven, maar ook van zijn koningsglorie hadden de oude profeten gesproken. En elk woord zou uitkomen, op Gods tijd. Door lijden naar heerlijkheid. Zo was het gegaan met Jezus. En zo was het door de eeuwen heen voorspeld....

Steeds meer woorden haalde deze vreemdeling aan uit de oude boeken van Mozes, uit de Psalmen en van de oude profeten. Alles wat eerst duister en onbegrijpelijk was, werd duidelijk en helder.

De beide discipelen vergaten alles om hen heen. Ze wisten niet meer van tijd en uur. Ze voelden geen honger en vermoeidheid. Ze luisterden alleen maar....

Er ging een nieuwe, blijde wereld voor hen open.

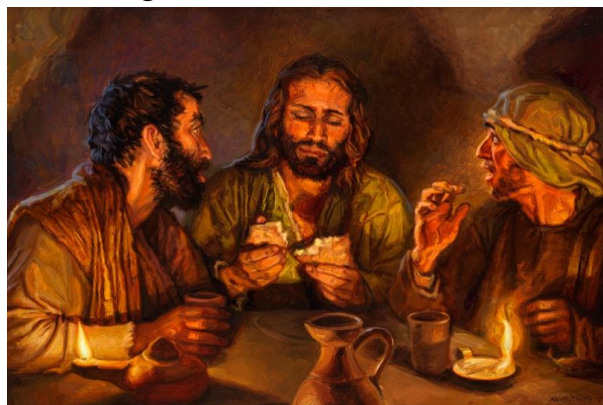
Nu wisten ze dat Jezus toch de Messias was. Zijn werk was *niet* mislukt. Het Koninkrijk der Hemelen was toch begonnen.

Voordat ze er erg in hadden, waren ze in Emmaüs. Ze stonden voor hun huis. De vreemdeling groette hen en wilde verdergaan, maar zij vroegen uitdrukkelijk of hij bij hen wilde eten. De zon was al over het hoogtepunt heen en deze vreemdeling moest nu eerst bij hen de middagmaaltijd gebruiken voordat hij verder ging!

De vreemdeling kreeg de ereplaats aan tafel. Hij vond dat goed en alsof hij de gastheer was, pakte hij het brood en zegende het. Daarna gaf hij van dat brood aan Kleopas en zijn vriend.

Eerbiedig keken de beide mannen naar de vreemdeling en toen opende God hun de ogen en ze wisten dat deze vreemdeling Jezus zelf was.

*Jezus pakte het brood
en zegende het.*

Hoe was het toch mogelijk dat zij tijdens die hele lange reis, toen ze met z'n drieën liepen, dit niet eerder hadden gezien?

Het was zo duidelijk te zien, ook al was hij nu anders dan voor zijn sterven.

Maar nu zouden ze het goed maken en hem hulde brengen. Vlug gingen ze staan, maar voordat zij iets konden zeggen, verdween Jezus voor hun ogen.

Lange tijd zaten ze daar aan tafel. Ze keken naar de stoel waarop Jezus gezeten had. Naar het brood dat hij gezegend had.

Het was alsof ze het geluid van zijn stem nog hoorden. Toen kregen ze een heel erg blij gevoel. De Meester was opgestaan uit de dood! Hij leefde weer en zij zouden hem weer zien!

Nu begrepen ze alles. Het kruis, zijn sterven, het graf in de tuin van Jozef van Arimathéa en zijn opstanding uit de dood op de derde dag.

Eén ding bleef voor hen onbegrijpelijk: Hoe kon het toch dat ze Jezus niet direct herkend hadden? Toch hadden ze wel direct geweten dat deze vreemdeling niet zomaar een gewone reiziger was geweest.

Ze aten rustig het brood op, dat Jezus gezegend en gebroken had. Daarna zeiden de twee vrienden tegen elkaar: 'Kom, laten we teruggaan naar Jeruzalem en aan de elf discipelen vertellen wat wij vanmiddag meegemaakt hebben.'

Het werd weer een reis van vier uren lopen. Maar door het grote nieuws dat zij te vertellen hadden en hun grote blijdschap viel de reis hen kort.